

Prioritats

Un relat de: [crohnic](#)

Tres víctimes menors de vint anys no és una dada massa brillant pel seu currículum. L'últim que va morir va ser el Ricard, un noi obès que es sotmetia a una operació de reducció d'estómac. Per culpa d'una mala praxi mèdica perdia la vida poques hores després. Ell s'havia absentat de l'operació, havia pensat que la seva presència era prescindible perquè confiava plenament amb l'equip mèdic que atendria al Ricard. En el fons, com en les altres ocasions, la culpa que desatengués les seves obligacions laborals va ser de la peresa.

Aquella mort va ser més traumàtica que les anteriors. El seu vincle emocional amb el Ricard era més fort que no pas el que havia mantingut amb la Lorena i el Pau –les dues víctimes anteriors-. Era conscient que havent-hi vides humanes a les seves mans no hi podia haver temps per la peresa. Malgrat entendre la transcendència de la seva feina i jurar que allò no tornaria a passar, sabia que seria complicat vèncer aquella apatia.

Després d'una bona estona esperant rere la porta del despatx, el cap el fa entrar. En Gabriel està acovardit, sap que les represàlies per la seva ineptitud laboral poden ser terribles. No obre boca i roman inquiet a l'espera que el seu superior, a qui percep visiblement estressat darrera una pila d'informes, dicti sentència. Aquest el contempla i, després de fer un gest de desaprovació amb el cap, li entrega un historial nou. En Gabriel resta estupefacte quan s'adona que no només l'indulta sinó que fins i tot li adjudica un altre humà.

“No et sorprenguis Gabriel. Tinc multitud de països immersos en conflictes bèl·lics, un problema creixent de contaminació atmosfèrica i deteriorament dels recursos naturals, més de mil milions de persones atrapades en la pobresa absoluta i, entre altres coses, unes quantes malalties incurables per trobar-hi solució. Creus que la peresa d'un àngel de la guarda és un problema de primer ordre?”, sentència el Totpoderós abans de convidar-lo a abandonar la sala.